

ЧАРЛС БУКОВСКИ

КАК ДА НАПРАВИТЕ ТАКА, ЧЕ

ДА ВИ ПУБЛИКУВАТ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Тъй като цял живот съм бил един от писателите на подземния свят, аз познавах някои странни издатели, но най-странен от всички беше Ейч Ар Мулох, наред със съпругата си, Ханисакъл. Мулох, бивш затворник и бивш крадец на диаманти, издаваше списание „Димайс“. Започнах да му изпращам мои стихотворения и между нас се завърза кореспонденция. В едно от писмата си той заяви, че след моята поезия не е в състояние да чете поезията на никой друг, а аз му писах, че и при мен се е случило същото, вече и аз не мога да чета поезията на никой друг. Ейч Ар започна да ми говори за възможността да издаде моя стихосбирка, а аз му писах — добре, давай. Тогава той ми каза, че не можел да ми плаща кралски чекове, защото двамата с жена си били бедни като църковни мишки. Аз му отговорих — добре, хубаво, забрави за кралските чекове, нищо че и аз съм беден като изсъхналите цицки на църковна мишка. Той тогава ми писа — почакай малко, повечето писатели, е, ами че аз се срещам с тях, а пък те са пълни задници и отвратителни човешки същества. На което му писах — да, прав си, но и аз съм пълен задник и отвратително човешко същество. О, кей, отговори той, аз и Ханисакъл ще дойдем в Ел Ей да те видим какъв си.

Телефонът звънна седмица и половина по-късно. Те бяха в града, току-що пристигнали от Ню Орлиънс и ми се обаждаха от Трета улица, от един хотел, пълен с проститутки, скитници, джебчий и второразредни журналисти, миячи на чинии, крадци, удушвачи и изнасилвачи. Мулох обичаше живота на пропадналите и мисля, че обичаше даже бедността. От писмата му останах с впечатлението, че Ейч Ар вярваше, че бедността е майка на непорочността и чистотата. Разбира се, точно това е идеята, в която и богатите се мъчат да ни накарат да повярваме, но по този въпрос няма да говоря тук и сега.

Аз и Мари се качихме в колата и тръгнахме натам, като по пътя спряхме, за да купя три картончета с по шест бири и половинка евтино уиски. Пред хотела стоеше един дребен сивокос мъж, около пет фута висок, облечен в сини работни дрехи, но с шалче — бяло — около шията. На главата му имаше едно много високо бяло сомбреро. Мари и аз закрачихме към него. Той пафкаше цигара и се усмихваше. — Ти ли си Чинаски? — Тъхъ — казах аз, — а това е Мари, моето момиче. — Никой мъж — отвърна той, — няма право да нарече една жена своя. Защото ние не притежаваме жените, човече, ние само ги вземаме за

известно време назаем. — Ъхъ — казах аз, — и предполагам, че така е най-добре.

Последвахме Ейч Ар по стълбите, а после по коридора, боядисан в синьо и червено и лъхаш силно на убийство.

— Единственият хотел в този град, който се съгласи да вземе кучетата, папагала и нас двамата.

— Изглежда ми хубаво място — казах аз.

Той отвори тяхната врата и влязохме. Вътре тичаха две кучета, а Ханисакъл стоеше права по средата на стаята, с един папагал, кацнал на рамото ѝ.

— Томас Уулф — каза папагалът, — е най-великият жив писател.

— Уулф е мъртъв — казах аз, — папагалът ви греши.

— Папагалът е вече стар — каза Ейч Ар. — Имаме го отдавна.

— От колко време живееш с Ханисакъл?

— От трийсет години.

— И просто си я взел назаем за известно време?

— Ами, така изглежда.

Кучетата продължаваха да тичат наоколо, а Ханисакъл и папагалът не се помръдваха от мястото си в средата на стаята. Тя беше мургава — италианка или гъркиня, може би — много кльощава, с торбички под очите и във вида ѝ имаше нещо трагично, вероятно нещо дори опасно, но бих казал най-вече трагично. Аз сложих бирата и уискито на масата и всички се събрахме около пиенето. Ейч Ар започна да отваря кутийките бира, а аз се заех с бутилката уиски. Отнякъде се появиха прашни чаши и пепелници. Откъм стената вляво внезапно прогърмя мъжки глас: „Хей, ти, ебана курво! Искam да ми изядеш лайната!“

Седнахме и аз разлях уискито по чашите. Ейч Ар ми подаде пура. Свалих целофана ѝ, отхапах края и я запалих.

— Какво мислиш за съвременната литература? — попита ме Ейч Ар.

— Всъщност не си падам по нея.

Ейч Ар присви очи и се ухили: — Ха! Така си и мислех!

— Слушай — казах аз, — защо не махнеш това сомбреро, та да видя с кого си имам работа? Знам ли, може да си някой конекрадец?

— Не — каза той, сваляйки сомбрерото си с подчертано театрален жест, — обаче бях един от най-добрите крадци на диаманти

в щата Охайо.

— Така ли?

— О, да.

А момичетата ни никак не си губеха времето, пиеха здраво. — Много обичам кучетата си — каза Ханисакъл. После се обърна към мен: — Ти обичаш ли кучета?

— Не знам дали ги обичам, или не.

— Той обича само себе си — каза Мари.

— Мари е много проникателна — казах аз.

— Харесва ми начинът, по който пишеш — каза Ейч Ар. — Умееш да казваш много неща, без претрупани фрази.

— Може и да е гениалност способността да казваш дълбоки неща по прост начин.

— Какво, какво? — попита Ейч Ар.

Повторих изявлението си и разлях още уиски по чашите.

— Трябва да си запиша това — каза Ейч Ар. Той извади химикал от джоба си и наистина го записа на края на една от кафявите книжни кесии, разпилени по масата.

Папагалът слезе от рамото на Ханисакъл, премина важно по масата и се покатери на лявото ми рамо. — Колко хубаво! — възкликна Ханисакъл. — Джеймс Търбър — каза папагалът — е най-великият жив писател на света! — Тъпо копеле! — казах аз на птицата. И почувствах остра болка по лявото ухо. С човката си птицата почти го бе откъснала цялото. Е, ние всички сме такива чувствителни същества! Ейч Ар отвори още бири. Продължихме да пием.

Следобедът премина във вечер, а вечерта в нощ. Аз се събудих в тъмнина. Оказа се, че съм заспал на килима в центъра на пода. Ейч Ар и Ханисакъл спяха в леглото. Мари спеше на кушетката. И тримата хъркаха, особено Мари. Станах и отидох да седна до масата. Беше останало малко уиски. Налях си го и изпих една топла бира. Поседях доста там и пих още топла бира. Папагалът клечеше върху облегалката на един от столовете срещу мен. Неочаквано той слезе оттам, прекоси масата, лавирайки умело между пепелниците и празните бутилки и се покачи на рамото ми. — Не ми казвай онова нещо — казах му аз. — Много се дразня, когато ми казваш онова нещо. — Ебана курва! — каза папагалът. Аз вдигнах птицата за краката и внимателно я поставих

пак на облегалката на стола. После се върнах на мястото си на килима и заспах.

Сутринта Ейч Ар Мулох обяви тържествено следното: — Решихме да публикуваме книга с твои стихотворения. Затова най-добре да се връщаме у дома и да се залавяме за работа.

— Искаш да кажеш, разбрал си, че аз не съм ужасно човешко същество?

— Не — каза Ейч Ар, — въобще не съм разбрал това, обаче реших да пренебрегна здравия си разум и все пак да те публикувам.

— Ти наистина ли си бил най-добрият крадец на диаманти в щата Охайо?

— О, да.

— Знам, че си лежал в затвора. Как те хванаха?

— Проявих се като такъв глупак, че не ми се говори по въпроса.

Аз излязох и купих още две картончета с по шест бири, после се върнах и двамата с Мари помогнахме на Ейч Ар и на Ханисакъл да опаковат багажа си. Имаше специални транспортни клетки за кучетата и за папагала. Свалихме всичко надолу по стълбите, натоварихме го в колата ми и се върнахме в стаята, за да си допием бирата. Ние всички бяхме професионалисти: никой не сглупи дотолкова, че да предложи да закусим.

— Сега ще е твой ред да дойдеш да ни видиш — каза ми Ейч Ар. — Ще обмислим и съставим заедно книгата. Ти си един кучи син, но с теб човек може да разговаря. Ония, другите поети, непрекъснато ти навират талантите си в очите и ти устройват тъпи, гадни театрални сцени.

— Ти си готин — каза Ханисакъл, — кучетата те харесват.

— И папагалът — добави Ейч Ар.

Пак слязохме долу и момичетата останаха в колата, а аз се върнах с Ейч Ар до рецепцията, за да предаде ключа си. Вратата ни отвори една стара жена в зелено кимоно и боядисана в яркочервено коса.

— Това е мама Стафърд — каза ми Ейч Ар. — Мама Стафърд, представям ти най-великият поет на света.

— Истина ли е? — попита мама Стафърд.

— Най-великият жив поет на света — казах аз.

— Вие, момчета, защо не влезете за по едно питие? По вида ви познавам, че имате нужда.

Влязохме и се насилихме да изпием по чаша топло бяло вино. Казахме довиждане и се върнахме при колата...

На ж.п. гарата Ейч Ар купи билетите и отиде да предаде папала и кучетата в багажния вагон. Когато свърши, се върна при нас. — Мразя да летя — каза той, — ужасявам се от летенето.

Аз отскочих да купя една половинка и докато чакахме, пихме от нея поред. После дойде време да товарят влака. Както си седяхме на перона, Ханисакъл неочаквано се хвърли на врата ми и ме целуна — дълго, много дълго. Някъде към края на целувката тя вкара бързо езика си на няколко пъти в устата ми. Щом свърши, аз станах и запалих пура, докато Мари целуваше Ейч Ар. После Ейч Ар и Ханисакъл се качиха на влака.

— Той е приятен човек — каза Мари.

— Сладурче — казах й аз, — мисля, че ти разпали страстите му.

— Ревнуваш ли?

— Аз винаги ревнувам.

— Гледай, те седят до прозореца, усмихват ни се.

— Става неловко. Искане ми се тоя шибан влак да тръгне.

Най-после влакът бавно потегли. Ние махахме с ръце, разбира се, и те ни махаха в отговор. Ейч Ар се усмихваше щастливо и доволно. Ханисакъл като че ли плачеше. И изглеждаше доста трагична на вид. Накрая се изгубиха от погледите ни. Е, и с това се свърши. Щяха да ме публикуват. Избрани стихове. Обърнахме се и закрачихме обратно по перона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.